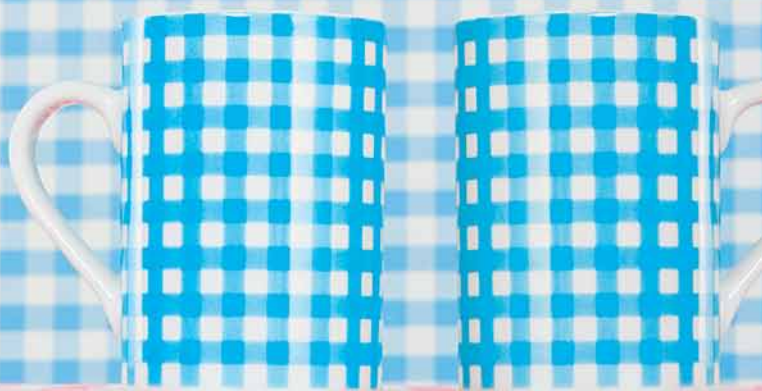

na čem záleží

EMILY GIFFIN

EMILY GIFFIN

na čem záleží

2014

Copyright © 2010 by Emily Giffin
Translation © 2014 by Jana Vlčková
Cover design © 2013, 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HEART OF THE MATTER,
vydaného nakladatelstvím St. Martin's Press, New York 2010,
přeložila Jana Vlčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2014

ISBN 978-80-7303-963-9

Pro Sarah, moji sestru a celoživotní přítelkyni

poděkování

Moje největší díky si zaslouží Mary Ann Elginová, Sarah Giffinová, Nancy LeCroy Mohlerová a Lisa Elginová za svoji neselhávající velkorysost, a to takřikajíc od první stránky. Nevím, co bych si bez vás počala, a nikdy vám nebudu dostatečně vděčná.

Hodně dlužím také své redaktorce Jennifer Enderlinové a vydavateli Stephenu Leeovi, stejně jako každému z nakladatelství St. Martin's Press, a to zejména Sally Richardsonové, Matthewu Shearovi, Johnu Murphymu, Mattu Baldaccimu, Jeanne-Marii Hudsonové, Nancy Trypucové, Mikeu Storringsovi, Saře Goodmanové a všem obchodníkům z Broadwaye a Páté avenue. Díky vám se každý den cítím šťastná.

Jsem velice zavázaná své agentce Therese Parkové a jejímu týmu: Emily Sweetové, Abigail Koonsově a Amandě Cardinaleové. Jste dokonalé profesionálky a kromě toho je s vámi legrace.

Dále děkuji za podporu Carrii Mintonové, Marthě Ariasové, Stacii Hannaové, Maře Lubellové, Mollii Smithové a Grace McQuadeové. Allyson Wenig Jacoutorové, Jennifer Newové, Julii Poeteraové, Laryn Gardnerové a Brianu Spain-

hourovi vděčím za podnět. Doktoru Christopheru A. Parkovi děkuji za rady z oblasti medicíny a Jushuovi Osswaldovi pro změnu za postřehy z tenisu.

Čtenářům jsem vděčná za přízeň a nadšení a přátelům za dobrou náladu a lásku.

A konečně ohromný dík, a to vyslovený z celého srdce, si zaslouží Buddy Blaha a celá moje rodina. Všechny důvody, proč tomu tak je, nejsem s to vyjmenovat.

Edwarde, Georgi a Harriet – kdykoliv za mnou můžete přijít do pracovny a vyrušit mě při psaní.

1

tessa

Kdykoliv slyším o nějaké tragédii, nezajímá mě průběh nehody nebo diagnóza. Nelebedím si v prvotním šoku, ani v zármutku, který potom následuje. Místo toho se pokouším zrekonstruovat poslední momenty před fatální příhodou – chvíle, kdy bylo všechno v pořádku. Právě z nich se skládá obyčejný život. Z toho, co se stalo *předtím*. Z okamžiků, které v blažené nevědomosti pokládáme za samozřejmé – a kdyby nebylo následných událostí, upadly by v zapomenutí.

Umím si hravě představit čtyřiatřicetiletou ženu, jak se v sobotu večer sprchuje. Sáhne po svém oblíbeném meruňkovém gelu. Zvažuje, co si obléknout na večírek. Doufá, že se tam objeví ten sympáťák, co ho zná z kantýny, když vtom na levém prsu nahmatá podezřelou bulku.

Anebo oddaného mladého tatínka, který jede se svou dcerou koupit nové boty, protože ji čeká nástup do první třídy. Zesílí rádio a poučí ji, že Beatles byli bezpochyby nejlepší

kapelou všech dob. Vtom do křižovatky vlétne puberták, jenž si nevšiml, že mu svítí červená. Oči má zakalené z přemíry pív, která popíjel dlouho do noci.

Popřípadě přidrzelého středoškoláka, plného sebevědomí a plánů, co den před veledůležitým fotbalovým zápasem trénuje na sluncem rozpáleném hřišti. Spiklenecky mrkne na svoji přítelkyni, která ho jako vždy sleduje ze svého oblíbeného místa těsně u plotu. Zamilovaný kluk vyskočí vysoko do vzduchu, aby chytil míč, který by nikdo jiný nezpracoval – a pak dopadne na zem rovnou na hlavu.

Přemýšlím o tenké a křehké hranici, jež nás odděluje od neštěstí. Je to můj způsob, jak vyjádřit svoji vděčnost za to, že mě nic takového nepotkalo. Že nic takového nepotkalo *nás*. Že nemáme žádné *poté*. My čtyři. Ruby a Frank, Nick a já. Naše čtyřka – zdroj mé největší radosti i těch nejkrutějších obav.

A tak když se uprostřed večere ozve manželův pager, nedovolím si pocítit ani stopu podráždění, nebo nedejbože zklamání. Říkám si, že je to jenom jedno jídlo, jedna noc, ačkoliv zrovna máme výročí a poprvé po měsíci nebo dvou jsme si s Nickem dopřáli trochu času jenom pro sebe. Nemám důvod být naštvaná. Co je jedna zkažená návštěva restaurace proti tomu, co v téhle chvíli prožívá ten, kdo se domáhá lékařské pomoci mého muže? Já si právě uplynulou hodinu v paměti rozhodně do smrti přehrávat nebudu. Pořád totiž patřím mezi ty šťastné.

„Sakra. Promiň, Tess,“ omlouvá se Nick a umlčí přístroj palcem. Potom si prohrábne tmavé vlasy. „Hned budu zpátky.“

Chápavě přikývnu a sleduji, jak můj manžel sebejistě kráčí ke dveřím restaurace, aby si venku zavolał. Mrštne se proplétá

mezi stoly a já vyčtu z jeho napřímených zad a ramen, že se v duchu připravuje na špatné zprávy. Chtějí po něm, aby někomu pomohl, někoho zachránil. Právě v tomhle je nejlepší. Kvůli tomu jsem se do něho před sedmi lety a dvěma dětmi zamilovala.

Nick zmizí za rohem a já se zhluboka nadechnu. Rozhlédnu se kolem sebe. Poprvé si všímám detailů. Abstraktní malby nad krbem. Míhotání plamínek svíček. Nadšeného smíchu od vedlejšího stolu, kde je středem pozornosti stříbrolesný muž, obklopený manželkou a čtyřmi dospělými dětmi. Bohaté chuti kabernetu, který sama popíjím.

O několik minut později se Nick vrací. Ušklíbne se a podruhé se mi omluví. Ale jistě ne naposledy.

„To je v pořádku.“ Ohlídám se po číšníkovi.

„Už jsem s ním mluvil,“ hlásí Nick. „Večeři nám zabalí.“

Natáhnu se přes stůl a povzbudivě mu sevřu ruku. Stisknutí mi oplatí. Zatímco čekáme, až nám přinesou filety v polystyrénové krabici, zvažuji, že se zeptám, co se stalo, jak ostatně dělám skoro vždycky. Ale místo toho se krátce pomodlím za lidi, které neznám, a pak za vlastní děti, bezpečně uložené v postýlkách.

Představuji si Ruby, jak slastně pochrupuje a převaluje se pod přikrývkou, divoká i ve spánku. Ruby, naše milovaná nebojácná prvorozená. Za čtrnáct dnů jí budou čtyři roky. Má okouzlující úsměv a tmavé kudrny. Na všech jejích autoportrétech se kroutí ještě víc než ve skutečnosti. Je příliš mladá, aby své vlasy nenáviděla a chtěla je mít *rovné*. A ty oči barvy akvamarínu – genetická porážka tmavookých rodičů. Sotva se narodila, ovládla náš domov i srdce způsobem, který mě vyčerpává, a zároveň naplňuje úžasem. Je úplně stejná jako

její otec – tvrdohlavá, vznětlivá a strašně krásná. Skrz naskrz tatínkova holčička.

A pak je zde Frank, náš dokonalý chlapec. Je bystrý a sladký takovým tím nepřehlédnutelným způsobem, jenž nutí cizí lidi v supermarketu se u nás zastavit a prohodit něco milého. Jsou mu skoro dva roky, ale pořád se rád mazlí. Kulatou tvářičkou se vášnivě přitulí k mému krku, zcela oddaný své mamince. *Není můj miláček*, přísahám Nickovi v soukromí naší ložnice, když mě s úsměvem obviňuje z rodičovského nadřívání. Nemám žádného oblíbence, a když už, pak samotného Nicka. Což je samozřejmě úplně jiný druh lásky. Náklonnost, kterou cítím ke svým dětem, je bezpodmínečná a nekonečná, a dala bych jim přednost před Nickem, kdyby je například při táboření uštkl chřestýš a já měla k dispozici jenom dvě dávky séra. Ale i tak není nikdo, s kým bych mluvila radši než s ním. Těší mě být v jeho blízkosti. Dívat se na něho. To, co k němu cítím, jsem nikdy dřív nezažila. A platí to od chvíle, kdy jsme se poprvé setkali.

Vzápětí dostáváme svůj balíček s večerí a účet. Zvedneme se a odcházíme z restaurace. Vkročíme do purpurové noci poseté hvězdami. Je začátek října, ale venku to vypadá spíše jako v zimě než na podzim – je velmi chladno i podle bostonských měřítek. Ačkoliv mám na sobě dlouhý kašmírový kabát, zachvěji se. Nick podá portýrovi lístek a nasedneme do auta. Vracíme se z města do Wellesleye, ale moc toho nenamluvíme. Posloucháme jedno z mnoha Nickových jazzových cédéček.

O půl hodiny později zastavíme na naší příjezdové cestě lemované stromy. „Jak dlouho budeš pryč?“

„Těžko říct.“ Nick se ke mně nakloní a políbí mě na tvář. Otočím se k němu a naše rty se měkce střetnou.

„Všechno nejlepší k našemu výročí,“ zašeptá.

„Nápodobně,“ hlesnu.

Odtáhne se ode mě. Zahledíme se jeden na druhého. „Pokračování příště?“

„Jasně!“ Přinutím se usmát a vystoupím z vozu.

Dříve než stačím zaklapnout dvířka, Nick zesílí hudbu. Dramaticky tím ukončí průběh prvního večerního programu a připraví se na druhý. Já se vracím do domu a v uších mi zní skladba „Lullaby of the Leaves“ Vince Guaraldiho. V duchu ji slyším i poté, co zaplatím chůvě, zkontroluji děti, vysvléknu se z černých šatů s nahými zády a u kuchyňského pultu sním studený steak.

O hodně později odestelu Nickovu polovinu postele a uložím se na druhou. Jsem sama, utápím se ve tmě. Uvažuji o nenadálém telefonátu. Zavřu oči a přemítám, jestli nás neštěstí doopravdy a za všech okolností nepříjemně zaskočí. Anebo hluboko v sobě nějakým podivným způsobem vytušíme, že se k nám blíží?

Usnu, aniž bych se dopátrala odpovědi. V té chvíli nemám ponětí, že právě k této noci se budu přese všechno pořád vracet.

2

valerie

Valerie věděla, že by měla říct ne. Anebo přesněji řečeno – trvat na odpovědi, kterou Charliemu dala, když ji začal poprvé přemlouvat, aby ho pustila na oslavu spolužákových narozenin. Zkoušel na ni všechno možné, včetně: „Nemám tátu ani psa“, aby se utápěla v pocitu viny, a když to nikam nevedlo, zavolal si na pomoc strýce Jasona, o kterém je známo, že by vymámil z jalové krávy tele.

„Ale no tak, Val,“ domlouval jí. „Dopřej tomu děcku trochu zábavy.“

Valerie bratrovi – svému dvojčeti – naznačila, aby zmlkl. Ukázala k obývacímu pokoji, kde Charlie stavěl složité vězení z lega. Jason jedno slovo za druhým zopakoval, tentokrát přehnaným šepotem. Valerie zavrtěla hlavou. Prohlásila, že šestileté dítě je příliš malé, aby tráвило noc mimo domov, a už vůbec ne venku pod stanem. Následovala obvyklá výměna

názorů, kdy Jason sestru silou zvyku obvinil z přílišné starostlivosti a bezdůvodné přísnosti.

„Máš pravdu,“ poznamenal a jízlivě se zaculil. „Slyšel jsem, že útoky medvědů jsou v Bostonu na denním pořádku.“

„Moc vtípné,“ broukla Valerie a pustila se do vysvětlování. Rodinu oslavence skoro vůbec nezná a to, co o nich slyšela, se jí zrovna nezamlouvá.

„Dovol mi hádat. Jsou zazobaní,“ dobíral si ji Jason a povytáhl si džínsy, jež sklouzávaly z jeho útlých boků a odhalovaly lem boxerek. „A ty nechceš, aby se stýkal s tímto druhem lidí.“

Valerie pokrčila rameny a proti své vůli se usmála. Jak to uhodl? Copak je tak čitelná? Už po milionté se sama sebe ptala, jak je možné, že se od svého bratra – *dvojčete* – tolik liší, když vyrůstali pod jednou střechou v irsko-katolické čtvrti města Southbridge v Massachusetts. Byli nejlepší přátelé. Do dvanácti let se dělili o jeden pokoj. Potom se Jason přestěhoval do podkroví, kde příšerně táhlo, aby sestře dopřál víc prostoru. Dokonce se jeden druhému velmi podobali. Oba byli tmavovlasí, měli modré oči tvaru mandlí a světlou pleť, takže jako malé je mnozí považovali za jednovaječná dvojčata. Podle matky přišel Jason na svět s úsměvem od ucha k uchu, zatímco Valerie s brekem a ustaraná – a tak to zůstalo po celé jejich dětství. Z Valerie se stala plachá samotářka, která se coukala v patách oblíbenému a společenskému, o čtyři minuty staršímu bratrovi.

A i teď, o třicet let později, je Jason pořád tak šťastný jako kdysi. Výborně s každým vychází a sálá z něho optimismus. Hravě střídá zaměstnání i koníčky. Je sám se sebou navýsost spokojený. Zejména od té doby, kdy jim ve čtvrtém ročníku střední školy zemřel otec a Jason se konečně nemusel nikomu

podřizovat. Mohl toho v životě dosáhnout mnohem víc, ale na ambice kašlal. Momentálně pracoval v kavárně na Bacon Hillu a kamarádil s každým, kdo prošel dveřmi. Zkrátka si dělal přátele na každém kroku, tak jako vždycky.

Zatímco Valerie byla stále nejistá, a navzdory dosaženým úspěchům si většinou připadala divně. Tvrdě dřela, aby se dokázala dostat pryč ze Southbridge. Odmaturovala jako premiantka a získala plné stipendium na Amherst College. Poté nastoupila jako úřednice do přední bostonské právníkové firmy, šetřila peníze a připravovala se na studium na právníké fakultě. Říkala si, že je stejně dobrá jako všichni ostatní, a chytřejší než většina z nich, přesto však od chvíle, kdy opustila domov, často trpěla pocitem, že nikam nepatří. A čím víc toho dokázala, tím víc se cítila odtržená od starých přátel, především od nejlepší kamarádky Laurel, jež bydlela o tři domy dál v téže ulici jako ona s Jasonem. Tento pocit byl zpočátku slabý a dal se těžko pojmenovat. Avšak jedno léto vyvrcholil a vybublal na povrch zrovna ve chvíli, kdy u Laurel na zahradě grilovali.

Po několika drincích Valerie jen tak mimochodem prohlásila, že Southbridge nemá úroveň, stejně jako Laurelin snoubenec. Jeden by se tu udusil. Snažila se jenom kamarádce pomoci. Dokonce jí navrhla, aby se nastěhovala do jejího malého bytu v Cambridgi, avšak svých slov litovala, sotva je vypustila z úst. Marně se je pokoušela zamluvit. Ve dnech, které následovaly, se za ně neustále omlouvala. Jenže Laurel, která se vždycky snadno naštvála, Valerii rychle odepsala a neopomněla se mezi společnými známými obsáhle zmínit o jejím snobismu. Pomluvila ji před spolužačkami, které stejně jako Laurel chodily se svými středoškolskými láskami, z nichž se později stali manželé, žily v téže čtvrti, kde vyrůstaly, o víken-

dech navštěvovaly jedny a tytéž bary a od devíti do pěti tvrdly ve stejné nudném zaměstnání jako jejich rodiče.

Valerie se ze všech sil snažila všechna obvinění vyvrátit. Navenek se zdálo, že se jí to podařilo, jenže krátce po návratu do Southbridge se ukázalo, že nic už nebude takové jako dřív.

Právě v těchto osamělých časech se začala chovat tak, že sama sebe nepoznávala. Dělala věci, které se zapřísáhla nikdy nedělat. Především se nikdy nesmí zamilovat do nesprávného kluka. Rozhodně nepřipustí, aby ji zbouchl a pak opustil a ohrozil tím její plán studovat právnickou fakultu. O několik let později přemítala, jestli podvědomě nesabotovala snahu utéct ze Southbridge a vést úplně jiný život. Anebo se jednoduše domnívala, že na Harvard nepatří – a tak si oznámení o přijetí pověsila na ledničku spolu s fotografiemi z ultrazvuku.

Připadala si lapená mezi dvěma světy. Byla příliš hrdá, aby se připlazila zpátky k Laurel a starým kamarádkám, a příliš se styděla za svoje těhotenství, aby udržovala přátelství z vysoké školy anebo se na Harvardu pokoušela navázat nová. Tehdy si připadala opuštěnější než kdy jindy. Studium a péče o novorozeně jí stály spoustu sil. Jason věděl, jak tvrdé byly první měsíce a roky jejího mateřství. Viděl, že je ustavičně vyčerpaná, má plno práce i obav. Velice si vážil toho, jak sestra dře, aby uživila sebe i své dítě. Stejně však nechápal, proč se straní všech lidí a pohřbívá se zaživa, a s výjimkou několika povrchních známostí nevede žádný společenský život. Vymlouvala se na nedostatek času a taky na to, že se musí plně věnovat Charliemu, ale tohle Jason nebral. Vytrvale tahal sestru ven z ulity a obviňoval ji, že používá Charlieho jako štít. Je to její způsob, jakým se vyhýbá riziku a brání se dalšímu odmítnutí.

Zamyslela se nad bratrovou teorií a otočila se ke sporáku, kde vyráběla naprosto symetrické miniaturní palačinky. Ačkoliv nebyla zkušená kuchařka, uměla připravit perfektní snídani, protože kdysi dělala servírku v jídelně, kde se bláznivě zamilovala do šikovného kuchaře. Což už je hodně dávno, ale pořád se víc cítí jako nezkušená holka dolévající hostům kafe, než jako ostřílená právnička, kterou se mezitím stala.

„Ty jsi takový snob naruby,“ prohlásil Jason a odtrhl tři papírové ručníky, které položil na stůl coby ubrousky.

„*Nejsem*,“ odsekla Valerie, avšak nad bratrovou kritickou připomínkou se zamyslela. V duchu přiznávala, že když jede kolem velkolepých sídel na Cliff Road, často ji napadá, že v nich žijí lidé přinejmenším nafoukaní a přinejhorším strašně prolhaní. Jako by podvědomě považovala bohatství za vadu charakteru – alespoň do doby, než protistrana prokáže opak. Tíhu dokazování nechá na nich. Věděla, že to není fér, jenže takových věcí je v životě spousta.

V každém případě Daniel a Romy Croftovi neudělali nic, aby ji přesvědčili o opaku. Setkala se s nimi, když probíhal den otevřených dveří v soukromé základní škole ve Wellesleyi, kterou Charlie navštěvoval. Croftovi se zdáli inteligentní, atraktivní a přívětiví. Letmo pohlédli na její jmenovku a šikovně s ní zapředli hovor. Jenže Valerie se zmocnil dojem, že se dívají skrze ni a jen tak mimochodem se rozhlížejí po místnosti, aby se dali do hovoru s někým jiným. Někým *lepší*m.

Dokonce i když Romy mluvila s Charliem, zaznívalo z jejího hlasu cosi falešného a povýšeného. „Grayson Charlieho zkrátka *obdivuje*,“ rozplývala se afektovaně Romy. Zastrčila si za ucho pramen platinově blond vlasů a schválně se zarazila s rukou ve vzduchu, aby předvedla snubní prsten s mamutím

briliantem. Ačkoliv Valerie žije ve městě velkých šutrů, takhle působivý kousek dosud neviděla.

„I Charlie má Graysona moc rád,“ poznamenala a založila si paže na hrudi. Zalitovala, že si místo jasně růžové blůzy radši nevzala tmavý kostým. Bez ohledu na to, jak moc se snažila a kolik peněz utratila za oblečení, vždycky jí připadalo, že zvolila ten nejméně vhodný kus ze svého šatníku.

V tu chvíli vtrhli do třídy dva chlapci. Drželi se za ruce. Charlie běžel o krok napřed a vedl svého kamaráda ke kleci s křečkem. Na první pohled to vypadalo, že jsou nejlepšími kamarády, kteří si navzájem vystačí. Proč má potom Valerie pocit, že k ní Romy není upřímná? Proč si nedokáže víc věřit a proč nevěří svému synovi? Zrovna když si kladla tyto otázky, Daniel Croft přistoupil ke své ženě s kalíškem punče v ruce. Volnou ruku položil na Romyina záda. Toto nenápadné gesto, jehož si Valerie často všímala při vytrvalém pozorování manželských párů, v ní probouzelo závist a lítost.

„Zlato, tohle je Valerie Andersonová, Charlieho matka,“ zacvrlikala Romy a Valerii napadlo, že ji tihle dva už probírali – včetně toho, že ve školním výkazu chybí u Charlieho jména údaje o otci.

„Ach ano, zajisté.“ Daniel přikývl, věcně jí potřásl rukou a krátce jí pohlédl do očí.

„Zdravím.“

Valerie mu pozdrav oplatila a vyměnili si pár prázdných frází. Vtom Romy sepnula ruce a zeptala se: „Valerie, dostala jste pozvánku na oslavu Graysonových narozenin? Odeslala jsem ji před několika týdny.“

Valerie cítila, jak rudne. „Ano, ano. Mockrát vám děkuji.“ Nejradši by si nakopala za to, že obratem neodpověděla. Byla si

jistá, že nezareagovat včas na pozvání – byt' na dětskou party – Romy považuje za nezdvořilost nejhrubšího zrna.

„Takže?“ naléhala blondýnka. „Smí Charlie přijít?“

Valerie zaváhala. Pojednou cítila, jak mimoděk podléhá vůli této pečlivě udržované a sebevědomé ženy. Zase si připadala jako na střední škole, když jí třídní hvězda Kristy Mettelmanová nabídla čouda ze své cigarety a projížďku v třeshnově červeném mustangu.

„Zatím nevím. Musím... se podívat do diáře. Má to být... příští pátek, že?“ blekotala, jako by ztrácela přehled o stovkách společenských akcí, kterých se musí zúčastnit.

„Přesně tak,“ přisvědčila Romy. Vtom vykulila oči a náhle se bez zábran usmívala. Mávla na manželský pár, který právě vstoupil se svou dcerou. „Podívej, zlato, jsou tu April a Rob,“ zamumlala ke svému muži. Nato se dotkla Valeriiny paže a obdařila ji posledním ze svých formálních úsměvů. „*Velice* ráda jsem vás poznala. Doufáme, že Charlieho uvidíme příští pátek.“

O dva dny později – s pozvánkou ve tvaru stanu v ruce – Valerie vytočila číslo Croftových. Najednou ji zachvátila nevysvětlitelná nervozita – její lékař to nazývá sociálním rozčlením. Vyčkávala, až někdo zvedne sluchátko. Když se ozval záznamník a vyzval ji, aby zanechala vzkaz, strašně se jí ulevilo. A pak, navzdory tomu, že sveřepě tvrdila opak, slyšela, jak říká nepřírozeně vysokým hlasem: „Charliemu bude *potěšením* zúčastnit se Graysonovy oslavy.“

Potěšením.

Tohle slovo si v duchu opakuje, když jí zazvoní telefon pouhé tři hodiny poté, co syna vysadila u Croftů spolu se spa-

cím pytle s dinosaury a pyžamkem s vesmírnými koráby. Na mysl jí nepřijde *nehoda*, *popáleniny*, *sanitka*, *pohotovost* nebo další ze vzdálených výrazů, které k ní doléhají z úst Romy Croftové, ale nedokáže je zpracovat. Převleče se z tepláků, popadne kabelku a spěchá do Všeobecné nemocnice Massachusetts. Dokonce se ani nepřinutí vyslovit ta podivně krutá slova nahlas, když volá z auta bratrovi. Zmocní se jí totiž zcela iracionální pocit, že když to udělá, všechno bude mnohem skutečnější.

Místo toho jednoduše vyhrkne: „Okamžitě přijď! Pospěš si!“

„Kam mám přijít?“ zeptá se Jason. V pozadí vyřvává hudba.

Když mu sestra neodpoví, vypne přehrávač a naléhavě se zeptá: „Val? Kam mám přijít?“

„Do Všeobecné nemocnice... Charlie...“, zajíká se Valerie. Tiskne plynový pedál k podlaze a překračuje povolenou rychlost skoro o padesát kilometrů.

Upocenýma rukama svírá volant tak úporně, až jí bělají klouby, avšak v nitru je úplně klidná, skoro přízračně, přestože projela dvě křižovatky na červenou. Připadá jí, jako by se pozorovala zvenčí anebo sledovala někoho jiného. Tohle přece lidé dělávají. Volají svým blízkým a spěchají do nemocnice. Porušují dopravní předpisy.

Charliemu bude potěšením zúčastnit se..., slyší v duchu svá slova, když dorazí ke špitálu a nechává se šipkami navést k pracovišti úrazovky. Nechápe, jak mohla být tak klidná. Seděla na gauči s obrovským pytlíkem popcornu a civěla na film s Denzelem Washingtonem. Jak je možné, že neměla ponětí, co se odehrává v paláci na Albionu? Proč netrvala na svém, když měla od prvopočátku z tohoto pozvání špatný pocit?

Zaklela. Hlasitě si ulevila, a vzápětí se její srdce naplnilo pocitem viny a lítosti. Vtom se před ní vynořila vysoká budova ze skla a cihel.

Následující události k ní přicházejí jakoby zastřené mlhou. Spíše připomínají jakousi podivnou koláž než chronologický děj. Vzpomíná si, že navzdory ceduli se zákazem parkování nechala stát auto u chodníku a za dvojitými prosklenými dveřmi našla pobledlého Jasona. Pamatuje si sestru z příjmu, jak zručně vytukala na počítači Charlieho jméno, a pak je jiná sestra vedla dlouhými chodbami páchnoucími chlórem na popáleninovou jednotku intenzivní péče. Vzpomíná si, že cestou vrazila do Daniela Crofta. Zastavila se, neboť Jason se ho ptal, co se přihodilo. A do smrti nezapomene na Danielovu vyhublou odpověď. *Opékali si buřty. Nebyl jsem u toho.* Představila si, jak se zabývá svým chytrým mobilem anebo se kochá krajinou zády k ohni a jejímu jedinému dítěti.

Stejně jako nevymaže z paměti první děsivý pohled na Charlieho drobné nehybné tělo, obklopené přístroji. Bude si pamatovat jeho promodralé rty, rozstřižené pyžamo a zářivě bílé obvazy na pravé ruce a levé části obličeje. Nikdy nezapomene na pravidelné pípání monitorů, šumění ventilátoru a pobíhající sestry s nečitelným výrazem. Ostatní úplně zapomněla. Ještě si vzpomíná, jak držela syna za zdravou ruku, modlila se k Bohu a čekala.

Ale především si bude pamatovat muže, který přišel uprostřed noci, aby Charlieho vyšetřil poté, co ji opustily nejhorší obavy. Jemně odkryl chlapečkův popálený obličej a odhalil bolavou pleť. Nato Valerii odvedl na chodbu, aby si s ní promluvil.

„Jmenuji se Nick Russo,“ představil se příjemně hlubokým hlasem, „a patřím k předním dětským plastickým chirurgům na světě.“

Valerie pohlédla do jeho tmavých očí a vydechla. Sevřené útroby konečně povolily. Okamžitě ji napadlo, že kdyby byl její syn v ohrožení života, neposílali by k němu plastického chirurga. Uzdraví se. Nezemře. Vyčetla to z lékařových očí. Pak si poprvé uvědomí, jak se život jejího syna změní. Jak ho tato noc poznamená – a to mnoha způsoby. Najednou se jí zmocní silná potřeba ho chránit, bez ohledu na výsledek. Slyší se ptát, zda doktor Russo dokáže spravit Charlieho ruku a tvář tak, aby byl její syn zase krásný.

„Udělám pro vašeho syna vše, co bude v mých silách,“ slíbí. „Ale chtěl bych, abyste si něco zapamatovala. Mohla byste mi vyhovět, prosím?“

Přikývne. Určitě jí teď sdělí, aby od něho neočekávala zázraky. Zbytečně. Věřit v zázrak se ve svém životě nikdy neodvážila. Ani jednou.

Doktor Russo jí pohlédne do očí a pronese slova, jež si navěky uloží do paměti.

„Váš syn je krásný i bez mého zásahu.“

Valerie znovu přikývne. Věří mu. Důvěřuje. A teprve tehdy jí z očí vytrysknou slzy. Po dlouhé době vůbec poprvé.